

Arrest

nr. 310 488 van 25 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. SAMPERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 december 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit haar verklaringen en de medische documenten die zij neerlegt, blijkt dat verzoekende partij in het verleden haar scheenbeen heeft gebroken. Dit werd geopereerd en ondertussen werden de plaatjes eruit gehaald (stuk 4). Uit ditzelfde medisch document blijkt dat verzoekende partij aan sport doet en dat zij vooral in de ochtend last heeft van pijn en van ochtendstijfheid in haar spieren. Uit deze medische documenten blijkt ook dat verzoekende partij kampt met slaapproblemen en dat zij in het verleden traumatische ervaringen meegemaakt heeft, maar dat zij hier op zichzelf mee probeert om te gaan (stuk 1 en 4). Hieruit kan niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofdte van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofdte in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij is een gezonde drieëntwintigjarige man die verklaart de Engelse taal te beheersen, tot zijn zestien jaar naar school gegaan is in Ghana en daar ook werkte. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 7 september 2021 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Hoewel verzoekende partij hier tegenstrijdige verklaringen over aflegde, blijkt uit de documenten die zij neerlegt (kopie AMKA en AFM) alsook uit het administratief dossier dat zij een verblijfsvergunning ontvangen heeft die nog geldig is tot 7 september 2024 (Document Hellenic Republic, 3 november 2023). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Verzoekende partij slaagt er niet in dit te weerleggen door in het verzoekschrift louter te stellen dat zij niet meer over originele verblijfsdocumenten beschikt. Uit het AIDA rapport van juni 2023 blijken enkel problemen met het verkrijgen of hernieuwen van deze verblijfstitel, terwijl het in haar situatie louter het aanvragen van een duplicaat zou betreffen aangezien haar verblijfstitel nog geldig is tot en met 7 september 2024. Zij toont niet aan dat zij geen duplicaat kan verkrijgen bij een terugkeer naar Griekenland. Het loutere feit dat zij niet meer over haar documenten zou beschikken, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad benadrukt dat er niet enig concreet gegeven voorligt waaruit blijkt dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoekende partij thans zou zijn verstreken zodat haar betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent de incidenten die zich zouden voorgedaan hebben met de Griekse politie als gevolg van een valselijke beschuldiging van brandstichting in het kamp waar zij verbleef. Door in haar verzoekschrift louter de gevolgtrekking van de commissaris-generaal te betwisten, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te volharden in één versie van haar tegenstrijdige verklaringen, slaagt verzoekende partij er niet in om aannemelijk te maken dat deze incidenten zich werkelijk voorgedaan hebben. Er kan aldus ook geen geloof gehecht worden aan de vrees die zij zou hebben voor de politie uit Samos bij een terugkeer naar Griekenland.

De Raad wijst er verder op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in het kamp Griekse les volgde, maar dat deze stopgezet werd en dat zij daarna geen stappen meer ondernomen heeft om lessen te volgen (NPO, p. 10). Verzoekende partij verklaart dat wanneer je in Griekenland over een AMKA beschikt "makkelijk" kan werken (NPO, p. 7). Echter verklaart zij verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat werk vinden in Griekenland niet gemakkelijk is en dat je hiervoor documenten nodig hebt (NPO, p. 24). Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekende partij over deze AMKA beschikte en dat zij aldus de nodige documenten had om te kunnen werken in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij enkel illegaal gewerkt heeft en dat zij geen pogingen ondernomen heeft om in Griekenland legaal werk te vinden (NPO, p. 10 en 24-25).

Nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, moeten de begunstigten zelf in hun onderhoud voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij toont niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Uit bovenstaande bleek reeds dat verzoekende partij geen stappen ondernomen heeft om op legale wijze aan werk te geraken in Griekenland, zij werkte enkel illegaal als hulp bij het in- en uitladen van vrachtwagens (NPO, p. 10). Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland het grootste deel van de tijd een dak boven haar hoofd had. Eerst verbleef zij in het kamp en vervolgens kon zij bij een vriend in een sociale woning blijven. Hoewel zij hier ongeregistreerd verbleef, sliep zij bijna steeds in dit huis, behalve enkele dagen die zij af en toe op straat diende door te brengen (NPO, p. 15). Uit haar verklaringen blijkt dat zij geen enkele stappen ondernomen heeft om financiële ondersteuning te krijgen of om huisvesting te vinden (NPO, p. 24). Bovendien verklaart verzoekende partij in Griekenland voldoende verdiend te hebben om zelf haar reis van Griekenland naar België te bekostigen die tussen de 1000 en 1500 euro gekost zou hebben (NPO, p. 17). Verzoekende partij toont niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich te integreren in de Griekse samenleving en slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde of zal verkeren om in Griekenland in werk of in huisvesting te voorzien.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft. Door in het verzoekschrift louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen, maakt verzoekende partij dit niet aannemelijk.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de

eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Engels

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP is het niet eens met deze beschikking inzake de bescherming door Griekenland. Ze verwijst naar haar verzoekschrift en stelt dat ze ondanks de opvangcrisis hier in België bij haar aankomst in juni '23 deze uiteindelijk toch de nodige omkadering gekregen heeft van Fedasil in tegenstelling tot Griekenland. Ze wijst erop dat ze zware medische problemen heeft tgv de mishandeling door de politie in Griekenland. Hierdoor is ook haar vertrouwen in de politie geschaad is. Toen ze er haar verblijfsvergunning kreeg werd ze bedreigd dat ze deze vergunning ging kwijtspeken indien ze klacht zou neerleggen tegen de (politie-)mishandelaars, een heel tegenstrijdige boodschap. De medische problemen ten gevolge van deze mishandeling werden slechts beperkt behandeld en toen de “pinnen” eruit moesten werd ze van Athene naar Samos gestuurd. Een psychologisch attest ondersteunt haar psychische kwetsbaarheid. Voor een onderdak was ze aangewezen op een vriend, die op zijn beurt intussen Griekenland heeft verlaten waardoor ze terug op straat stond. De stelling dat ze als 23-jarige zich staande kan houden is onafdoende, ze loopt het risico op verregaande deprivatie en is een reden om bescherming te verlenen.”

5. Door zich ter terechtzitting tot voormelde argumentatie te beperken brengt de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 2 april 2024.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij in België de nodige omkadering gekregen heeft van Fedasil waarbij zij een vergelijking maakt met haar situatie in Griekenland is niet dienstig. Zij toont hiermee geenszins aan dat zij in Griekenland niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden. In dit verband verwijst de Raad naar de hoger geciteerde beschikking waarin wordt geoordeeld dat *“De Raad wijst er verder op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in het kamp Griekse les volgde, maar dat deze stopgezet werd en dat zij daarna geen stappen meer ondernomen heeft om lessen te volgen (NPO, p. 10). Verzoekende partij verklaart dat wanneer je in Griekenland over een AMKA beschikt “makkelijk” kan werken (NPO, p. 7). Echter verklaart zij verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat werk vinden in Griekenland niet gemakkelijk is en dat je hiervoor documenten nodig hebt (NPO, p. 24). Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekende partij over deze AMKA beschikte en dat zij aldus de nodige documenten had om te kunnen werken in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij enkel illegaal gewerkt heeft en dat zij geen pogingen ondernomen heeft om in Griekenland legaal werk te vinden (NPO, p. 10 en 24-25).*

Nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, moeten de begunstigden zelf in hun onderhoud voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij toont niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Uit bovenstaande bleek reeds dat verzoekende partij geen stappen ondernomen heeft om op legale wijze aan werk te geraken in Griekenland, zij werkte enkel illegaal als hulp bij het in- en uitladen van vrachtwagens (NPO, p. 10). Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland het grootste deel van de tijd een dak boven haar hoofd had. Eerst verbleef zij in het kamp en vervolgens kon zij bij een vriend in een sociale woning blijven. Hoewel zij hier ongeregistreerd verbleef, sliep zij bijna steeds in dit huis, behalve enkele dagen die zij af en toe op straat diende door te brengen (NPO, p. 15). Uit haar verklaringen blijkt dat zij geen enkele stappen ondernomen heeft om financiële ondersteuning te krijgen of om huisvesting te vinden (NPO, p. 24). Bovendien verklaart verzoekende partij in Griekenland voldoende verdiend te hebben om zelf haar reis van Griekenland naar België te bekostigen die tussen de 1000 en 1500 euro gekost zou hebben (NPO, p. 17). Verzoekende partij toont niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich te integreren in de Griekse samenleving en slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde of zal verkeren om in Griekenland in werk of in huisvesting te voorzien.”

Verzoekende partij gaat ter terechtzitting geheel niet in op voorgaande bevindingen, maar laat deze volledig ongemoeid. Het doel van een vraag tot horen is evenwel om concreet uiteen te zetten waarmee en waarom men het niet eens is met de inhoud van de beschikking op grond van artikel 39/73, § 2 van de

Vreemdelingenwet. Door ter terechtzitting louter, zonder meer, eerdere elementen en argumenten te herhalen zonder echter ook maar enigszins concreet in te gaan op hetgeen hierover werd geoordeeld in de beschikking van 2 april 2024, laat staan concrete en valabele argumenten tegen die beoordeling in te brengen, werpt verzoekende partij geen ander licht op de grond van voormelde beschikking.

Waar verzoekende partij ter zitting aanhaalt dat zij zware medische problemen heeft ten gevolge van de mishandeling door de politie in Griekenland en dat zij bedreigd werd haar verblijfsvergunning kwijt te spelen indien ze klacht zou neerleggen tegen de (politie-)mishandelaars, merkt de Raad op dat zij hiermee geen elementen aanvoert om afbreuk te doen aan de motieven van de hoger geciteerde beschikking waarbij onder andere werd geoordeeld dat er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent de incidenten die zich zouden voorgedaan hebben met de Griekse politie als gevolg van een valselijke beschuldiging van brandstichting in het kamp waar zij verbleef. Met een dergelijk betoog slaagt verzoekende partij er niet in de vaststellingen hieromtrent in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft verzoekers medische en psychische toestand aangehaald op de terechtzitting dient opgemerkt dat hiermee reeds terdege rekening werd gehouden in voormelde beschikking waarin als volgt werd geoordeeld:

“Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit haar verklaringen en de medische documenten die zij neerlegt, blijkt dat verzoekende partij in het verleden haar scheenbeen heeft gebroken. Dit werd geopereerd en ondertussen werden de plaatjes eruit gehaald (stuk 4). Uit ditzelfde medisch document blijkt dat verzoekende partij aan sport doet en dat zij vooral in de ochtend last heeft van pijn en van ochtendstijfheid in haar spieren. Uit deze medische documenten blijkt ook dat verzoekende partij kampt met slaapproblemen en dat zij in het verleden traumatische ervaringen meegemaakt heeft, maar dat zij hier op zichzelf mee probeert om te gaan (stuk 1 en 4). Hieruit kan niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.”

In zoverre verzoekende partij in dit kader eenvoudigweg opnieuw verwijst naar het voormelde, reeds eerder door haar neergelegde psychologisch attest, doet zij met deze eenvoudige herhaalde verwijzing naar het betreffende attest geenszins afbreuk aan de pertinente en terechte vaststellingen die inzake en op basis van dit attest worden gedaan in de beschikking. Zij legt geen bijkomend medisch of psychisch attest of voorschrift neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij actueel enige medische behandeling of verzorging zou behoeven of genieten. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer naar Griekenland geen toegang zal hebben tot de medische zorgen.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij voor een onderdak in Griekenland aangewezen was op een vriend, die op zijn beurt intussen Griekenland heeft verlaten waardoor ze terug op straat stond, toont zij niet aan dat zij bij terugkeer naar Griekenland geen onderdak zou kunnen vinden. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland over een onderkomen genoot. Eerst verbleef zij in het kamp en vervolgens kon zij bij een vriend in een sociale woning blijven. Hoewel zij hier ongeregistreerd verbleef, sliep zij bijna steeds in dit huis, behalve enkele dagen die zij af en toe op straat diende door te brengen (NPO, p. 15). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in deze omstandigheden verbleef omdat zij geen enkele stappen ondernomen heeft om financiële ondersteuning te krijgen of om huisvesting te vinden (NPO, p. 24). Bovendien verklaart verzoekende partij in Griekenland voldoende verdiend te hebben om zelf haar reis van Griekenland naar België te bekostigen die tussen de 1000 en 1500 euro gekost zou hebben. Dit geld heeft de verzoekende partij aldus niet in haar verblijfsomstandigheden in Griekenland geïnvesteerd. Gelet hierop werd in de hoger geciteerde beschikking gesteld dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om een huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland.

Tot slot betreffende haar betoog dat zij bij terugkeer naar Griekenland het risico loopt op verregaande deprivatie dient opgemerkt dat noch uit het administratief dossier, noch uit haar verklaringen ter terechtzitting kan worden afgeleid dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend.

7. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij verhinderen.

Aangezien aan verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke.

8. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 2 april 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. HEIRBAUT,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS